

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/15/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7207204139
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7207204139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu Z. H., G. Z. Č.. XXX, právne zastúpený JUDr. Marekom Hroudou, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Krmanova 16, 040 01 Košice, proti žalovanej D. H., V.. P., G. G. X, H., právne zastúpenej JUDr. Katarínou Habiňákovou, advokátkou, so sídlom Advokátskej kancelárie Štúrova 20, Košice, v konaní o zaplatenie 25.000,00 € s príslušenstvom, o odvolaní tak žalobcu ako aj žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č.k. 22C/26/2009-280 z 2.októbra 2012

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyslovil povinnosť žalovanej, aby zaplatila žalobcovi istinu vo výške 4.900 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konanie v časti o zaplatenie 500 € zastavil a v prevyšujúcej časti uplatnenej istiny a príslušenstva žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Súd po dokazovaní konštatoval, že krajský súd uznesením 5Co/6/2011 - 165 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Poukázal na ustálenú súdnu prax, uznesenie Najvyššieho súdu SR v Bratislave sp.zn. 3Cdo 26/2010 z 22.11.2010, v ktorom dovolací súd potvrdil ustálené pravidlo, že v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu bytu, sa súd môže riadiť iba platnou hmotnoprávnou úpravou (§705 ods. 2,3 OZ), rozsudok 5Cdo 98/2003, na ktorý poukazuje aj rozsudok 1Cdo289/2006. Určovacou žalobou sa rieši kto bude ako člen družstva ďalej byt užívať, sa rieši aj otázka členského podielu v bytovom družstve, zároveň treba zdôrazniť, že riešenie výplaty kto a akú sumu pri nadobúdaní členského podielu je povinný vyplatiť zo zostatkovej hodnoty tohto podielu druhému účastníkovi sa nemôže riešiť v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu k družstevnému bytu, lebo toto konanie nie je spojené s tým konaním, v ktorom by sa posudzuje, v akých podieloch sa rozdelí hodnota, ktorú predstavoval majetok tvoriaci BSM účastníkov, prípadne kto z bývalých manželov, čo a v akej cene z tohto majetku nadobudne, lebo na tom nič nemení ani skutočnosť, že prípadne už uplynula lehota uvedená v ust. § 149 ods. 4 OZ. Súd doplnil dokazovanie o výsluch účastníkov konania, svedkýň H. G., D. Y. M. M. A., oznámením realitnej kancelárie G.I.C. Real, s. r. o., Atomia s. r. o. a znaleckým posudkom č. 92/2012. Žalobca vo výpovedi uviedol, že nie je pravdou, že by bil manželku alebo deti, ani že sa o deti nestaral, že žalovaná zobrala od jeho rodičov 8.000,- Sk, ktoré použila na výplatu bytu. On za byt stále platil, rovnako platil aj pôžičky a čiastku, ktorú svedkyňa platila za bývanie, 500,- Sk, nikdy nevidel. Od rodičov žalovanej nikdy nedostali nič. On chodieval domov, bolo to raz za čas, avšak naspäť do Košíc sa vracal

s naloženými taškami. Uviedol, že v predmetnom byte bývala aj stará mama žalovanej. Keď sa vrátil z vojenčiny žiadal, aby ona odišla preč a následne sa do bytu nasťahoval Spoločne z mladomanželskej pôžičky zakúpili veci a spolu túto pôžičku splácali.

Súd v novom rozsudku, v poradí druhom dôvodil, že nemohol prihliadať na tvrdenie žalovaného, ktorý uviedol, že jeho rodičia mu dali 8.000,- Sk, ktoré boli použité na kúpu členského podielu, a to z dôvodu, že žiadnym spôsobom túto skutočnosť nepreukázal, takže neuniesol bremeno tvrdenia. V prípade, ak aj tieto finančné prostriedky boli rodičmi žalobcu darované, tieto neboli použité na kúpu členského podielu, ale zrejme boli strovené počas trvania manželstva. Z preukázaných listinných dôkazov, ako aj výpovedí vypočutých svedkov, matky žalovanej a sestier žalovanej, ako aj svedkyne D. Ž. M. I.V. Y. vyplynulo, že tieto finančné prostriedky boli získané výlučne ako dar žalovanej zo strany matky žalovanej. V prípade vyporiadania BSM, na takto vložené finančné prostriedky by súd prihliadal ako vnos jedného z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva a tento vnos by odčítal z celkovej hodnoty BSM. Na podporu tohto tvrdenia súd môže analogicky použiť rozhodnutie NS ČR spis. zn. 22Cdo/1658/98, (vyslovený právny názor, že v prípade, ak kúpna cena za nehnuteľnosť bola úplne zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúci boli obidvaja manželia, ktorí obaja jasne prejavili vôľu nadobudnúť túto nehnuteľnosť do BSM, je práve táto vôľa rozhodujúca z hľadiska určenia nehnuteľnosti, či patrí alebo nepatrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva). Súd dodáva, že v prípade, ak matka žalovanej nechcela, aby predmetný byt, resp. jeho členský podiel nadobudli obidvaja manželia, mala tento byt kúpiť ona, resp. inej osobe. Súd k predbežnej otázke, či všeobecná hodnota členského podielu týkajúca sa predmetného bytu, by patrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na základe uvedených skutočností zaujal stanovisko, že táto majetková hodnota je súčasťou zaniknutého BSM účastníkov konania, a podľa ustálenej praxe sa členský podiel v konaní o vyporiadanie BSM vyporiadava vo všeobecnej hodnote bytu. Tento postup je potrebné zachovať, aj keď sa členský podiel vyporiadava ako podielové spoluvlastníctvo. Podľa vysloveného právneho názoru v rozsudku 3Cdo/291/2006 NS SR, členský podiel, ktorý môže byť predmetom prevodu alebo dedenia, má majetkovú hodnotu, ktorého cena sa stanoví ako cena všeobecná, t.j. cena, za ktorú by bolo možné v danom mieste a čase nadobudnúť členské práva a povinnosti k bytu, porovnateľnej veľkosti, polohy, vybavenia a pod., pričom obvykle sa táto trhová cena zisťuje porovnaním už zrealizovanými prevodmi členských podielov. Z uvedeného dôvodu súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 92/2012 znalkyne F. M. K., ktorá zistila trhovú hodnotu predmetného bytu ku dňu ocenenia vo výške 49.000,- € a ku dňu zániku spoločného členstva a spoločného nájmu, k februáru 2006, vo výške 29.400,- €. Zistenú trhovú hodnotu účastníci konania nenamietali, tak že súd mal za to, že s ňou súhlasia.

Žalovaná v konaní namietala premlčanie. Súd sa touto námietkou zaoberal. S prihliadnutím na rozhodnutie NS SR 2 MCdo, z právnej vety, vyplývajúcej z tohto rozhodnutia je zrejmé, že ak do 3 rokov od zániku manželstva zaniklo spoločné členstvo rozvedených manželov v družstve, môže sa po uplynutí tohto obdobia ten z rozvedených manželov, ktorý sa nestal členom družstva, úspešne domáhať voči druhému manželovi zaplata 1/2 hodnoty členského podielu titulom vyporiadania spoločného majetkového práva, za použitia analógie § 142 ods. 1 OZ. Toto majetkové právo sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe, počítanej podľa ust. § 101 OZ. Premlčacia doba začína plynúť nasledujúci deň po dni, od ktorého uplynuli 3 roky od zániku manželstva. K zániku BSM došlo 5.2.1993, teda doba na podanie žaloby na vyporiadanie majetku, patriaceho do BSM, začala plynúť od 5.2.1993 a uplynula 5.2.1996. Z rozsudku 11C/1/2005 súd zistil, že právo spoločného nájmu k predmetnému bytu bolo zrušené rozsudkom zo dňa 6.12.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 7.2.2006, kedy sa žalovaná stala výlučnou nájomníčkou a členkou družstva. Členstvo žalobcu v družstve nezaniklo do troch rokov od zániku BSM. Súd zastával názor, že majetkové právo, predstavujúce hodnotu členského podielu sa má vyporiadavať v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť od 7.2.2006 a uplynula by do 7.2.2009. Žaloba na vyporiadanie tohto majetkového práva bola podaná 15.2.2007, teda právo žalobcu nie je premlčané a preto súd postupoval podľa zásad striktné určených v ust. § 142 OZ, podľa ktorých, ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom. V prejednávanom prípade prichádza do úvahy zaniknuté majetkové právo vyporiadať za primeranú náhradu. Z uvedeného dôvodu súd zisťoval výšku „primeranej“ náhrady.

Pri určovaní primeranej náhrady súd má túto primeranosť zisťovať a komplexne vyvodit' z viacerých hľadísk. Jediným a rozhodujúcim pre určenie primeranosti náhrady nie je výška podielu, keď citoval § 142 ods. 1 OZ.

V prejednávanej príhode súd dospel k záveru, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi a rovnako v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by súd za primeranú náhradu zrušeného spoločného členského podielu prihliadal len na polovičný podiel žalobcu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca sa o nadobudnutie predmetného bytu nepričinil žiadnym spôsobom, do tohto bytu sa nastáhoval, až keď bol byt kúpený a z výpovede žalovanej vyplynulo, že v tom čase bol už aj zariadený. Súd prihliadal na skutočnosť, že žalobca v predmetnom byte býval približne po dobu 8 rokov (od 1985 do 1993) a počas tejto doby sa so žalovanou o byt spoločne starali, keďže mali spoločné hospodárenie. Po rozvedení manželstva sa žalobca z tohto bytu odsťahoval, neprispieval na nájomné a rovnako sa o tento byt nestaral a nezveľaďoval ho, a to až do doby, pokiaľ mu rozhodnutím súdu nezaniklo spoločné členstvo v družstve a spoločný nájom k predmetnému bytu (od 1993 do 2006). Rovnako súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že dôvodom rozpadu manželstva bolo agresívne a neprimerané správanie žalobcu a požívanie alkoholických nápojov počas trvania manželstva.

Na základe všetkých týchto kritérií súd vyhodnotil, že primeranou náhradou za zrušený spoločný členský podiel je 1/10 určenej trhovej hodnoty tohto bytu, teda čiastka vo výške 4.900 €, preto aj k tejto sume vyslovil povinnosť žalovanej.

V prevyšujúcej časti uplatnenej istiny a v časti príslušenstva žalobu zamietol, keďže žalovaná sa do omeškania dostane až po uplynutí lehoty určenej súdom, na vyplatenie priznanej čiastky. Keďže žalobca zobral svoj návrh späť v časti o zaplatenie 500 €, súd konanie v tejto časti na základe dispozitívneho úkonu žalobcu o zaplatenie 500 € zastavil v súlade s ust. § 96 ods. 1 O. s. p. Súd prejavil názor právnej zástupkyne žalovanej, že súd by o tom nemal vôbec rozhodovať a nezhodnotil ako nesúhlas so zastavením časti konania. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením, v súlade s ust. § 151 ods. 3 O.s.p., a to do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, v ktorom rozhodne aj o trovách štátu.

V podanom odvolaní žalobca žiadal zmeniť alebo zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie (namietal uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b), f) O.s.p.). V zásade odvolateľ opisuje rozhodnutie súdu a porovnáva odôvodnenie rozsudku s argumentáciou žalobcu, potom cituje § 142 ods. 1 OZ a napokon poukazuje na judikatúru, a to najmä na rozsudok NS SR sp. zn. MCdo/6/2003 (Súdna prax č. 50/2004), rozsudok 2Cdo/18/2000 (Zo súdnej praxe č. 52/2000). Aj Ústavný súd Českej republiky sa zaoberal primeranosťou náhrady, keď sa vychádza výlučne z majetkovej hodnoty vyporiadanej veci a tá bola v prvostupňovom konaní zistená a ustálená oboma sporovými stranami (znaleckým posudkom), okrem toho spoluvlastník má právo na primeranú náhradu, lebo ide o hodnotový ekvivalent vyjadrený v peniazoch, ktorý umožňuje podľa miestnych podmienok obstaranie obdobnej veci, aká bola predstavovaná podielom spoluvlastníka, ktorý bol prisúdený ostatným spoluvlastníkom. Odhliadnuc od skutočností, vytýkaných ďalej odvolateľ mal za to, že súd vo veciach nesprávne zhodnotil skutkový stav. Tvrdenie žalovanej, že na nadobudnutie bytu použila výlučne peniaze od svojej matky, žalobca považuje za účelové a navyše konštatuje, že žalovanej počas pobytu žalobcu na vojne bola ponúknutá aj využitá pomoc zo strany jej svokry a svokra (rodičov žalobcu). Keďže v byte žalobca nebýval a ani tam nebol vítaný, nemal možnosť starať sa o neho (žalobca neopúšťal spoločný majetok), súčasne však ani nespotreboval dodávané energie a preto na chod bytu neprispieval.

Žaloba jednoducho citové výlevy žalovanej neriešil o alkoholizme a preto za účelom vyvrátenia jej tvrdení nenavrhol žiadne dôkazy. Tieto okolnosti neboli nikdy predmetom dokazovania, súd ich preto považoval za preukázané a preto ich žalobca považuje za prvok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a rovnako v rozpore s princípom spravodlivosti (rozumej, že bol mu priznaný len podiel v rozsahu 1/10).

V podanom odvolaní žalovaná žiadala zrušiť napadnutý rozsudok alebo zmeniť tak, že ona nebude povinná vyplatiť žiadnu hodnotu podielu žalobcovi. Bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že oni ako účastníci konania boli manželmi v čase ich manželstva a bol im pridelený byt v Stavebnom bytovom družstve II v Košiciach na G. X. Členský podiel na nadobudnutie bytu na G. X I. H. nezaplatili zo spoločných finančných prostriedkov, ale členský podiel zaplatila z finančných prostriedkov, ktoré jej podarovala matka. Súd mal za preukázané, že aj členský vklad vo výške 3.000,- Sk ona zaplatila z finančných prostriedkov, ktoré tvorili jej výlučné vlastníctvo a ktoré zaplatila ešte pred uzavretím manželstva. Pre vážne nezhody v manželstve a správanie sa žalobcu, jeho nadmerné požívanie alkoholických nápojov potom neprospevalo spoločnej domácnosti a neskôr vyústilo do neplnenia vyživovacej povinnosti k dvom maloletým deťom Jánovi a Nikole, a preto sa rozvedli. Ona uvádzala

súdu, že členský podiel ako finančná hodnota nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva oboch bývalých manželov. S poukazom na § 143 OZ súd síce konštatoval, že členský podiel a základný poplatok finančne uhradila jej matka, avšak nezohľadnil tieto skutočnosti aj pri zaplatení istiny žalobcovi. V čase nadobudnutia členských práv v SBD II Košice a nájmu bytu platili iné právne predpisy a vylučovala sa možnosť manželke získať byt ako výlučná nájomkyňa. K zániku spoločného nájmu došlo v roku 2006 právoplatnosťou rozsudku o zrušení práva spoločného nájmu a preto mal súd vychádzať z toho ako bola zistená hodnota v znaleckom posudku vo februári 2006, čo je vyjadrené finančne 29.400 € a od roku 2006 už ona bola výlučnou nájomkyňou bytu a aj do tejto doby od rozvodu ich manželstva všetky náklady spojené s užívaním bytu, nájomným a ďalšie ako aj náklady na anuitu znášala sama. Ona podala aj exekúciu na výživné voči žalobcovi.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca uviedol, že žiada vyhovieť jeho odvolaniu a zásadne nesúhlasí, aby sa pri určovaní hodnoty, z ktorej by mal súd vychádzať ešte malo vychádzať z hodnoty bytu v roku 2006, ktorá je nepomerne nižšia ako je teraz v čase rozhodovania. V zmysle konštantnej judikatúry NS SR sa pri určovaní hodnoty vypořádanej veci vychádza z jej hodnoty v čase rozhodovania, tak ako to urobil prvostupňový súd. Žalobca má teda za to, že v prípade tejto skutočnosti, prvostupňový súd postupoval skutkovo správne a zákonne. Zistená cena bytu je aktuálna a zodpovedá všeobecnej trhovej cene obdobných nehnuteľností v danej lokalite.

Žalobca žiadal priznať trovy odvolacieho konania oproti žalovanej, ktoré vyčíslil na výzvu súdu.

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (lebo v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné a so skutočnosťami namietanými v odvolaní sa vyrovnal už prvostupňový súd (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. a podľa § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil).

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy zavedený zákonom č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z ust. čl. 46 ods.1 Ústavy SR vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

Podľa § 212 ods.3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas

konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod tiež nie je v prejednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Z ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Okrem toho akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní, dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nesporovom. V sporovom konaní účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. To ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádzal z toho, že súd síce nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide tu o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti.

Pri namietaní, že nebol doteraz zistený skutkový stav, odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní je treba dodržať princípy ust. § 120 O.s.p., ktoré rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním a keďže sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastníci aj keď majú preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú, žiadny dôkaz v odvolacom konaní nenavrhlí už vykonať, z ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vyplýva aj to, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu a ak ide o taký dôkaz, ktorý vyplynie z doterajšieho priebehu konania a je treba ho vykonať, zákon ukladá povinnosť aj odvolaciemu súdu takýto dôkaz vyhľadať a vykonať, právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy však zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Takýto dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci nevyšiel doteraz v konaní najavo a, že by ho bolo potrebné vykonať pre zistenie skutkového stavu, preto aj správne súd prvého stupňa po takýchto ďalších dôkazoch nepátral.

Súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov podľa § 153 ods. 1 O.s.p. ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, pri trhovej hodnote predmetného bytu, keďže sa vporiadavala hodnota ku dňu rozhodnutiu prvostupňového súdu, správne súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 92/2012, trhová hodnota predstavovala 49.000 € a ku dňu zániku spoločného členstva a spoločného nájmu k februáru 2006 bola 29.400 €. Členský podiel sa vporiadaval v riešenej veci ako podielové spoluvlastníctvo a podľa záväzného právneho názoru rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/291/2006, členský podiel má majetkovú hodnotu, ktorého cena sa stanoví ako cena všeobecná, t.j. trhová cena pri porovnateľnej cene v danom mieste a čase, teda ktorá cena je porovnateľná s cenou bytu pri zohľadnení veľkosti polohy vybavenia, atď., správne preto súd prvého stupňa vychádzal z tejto hodnoty, a to v čase ocenenia bytu, teda z hodnoty 49.000 €. Nie je možné vychádzať z hodnoty členského podielu a jeho primeranej náhrady ešte z roku 2006, ale je správny záver o hodnote bytu z hľadiska primeranej náhrady za zrušený spoločný členský podiel, ktorý predstavoval 1/10 určenej

hodnoty bytu ku dňu ocenenia a zároveň ku dňu rozhodnutia súdu prvého stupňa, teda z októbra 2012 (je správny znalecký posudok č. 92/2012, č.l. 243-256 spisu).

Odvolací súd dodáva, že všeobecná hodnota nehnuteľností a stavieb bola stanovená znalkyňou podľa vyhl. č. 605/2008, 254/2010, ktorou sa mení vyhl. č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení vyhl. č. 626/2007, a ide o najpravdepodobnejšiu cenu ku dňu obhliadky, ktorú by mali dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprímeranou pohnútkou, t.j. ku dňu 31.5.2012 (ohliadka bytu), posudok podaný 19.6.2012.

Výrok o náhrade trov odvolacieho konania sa odôvodňuje ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., lebo žalovaná bola úspešná v odvolacom konaní čiastočne v konaní o zaplatenie 25.000 € s prísl. žalobcu a žalobca nebol úspešný v odvolacom konaní, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania za odvolanie, ktoré bolo podané, nevznikli trovy žalovanej (vyjadrenie nepodala vo veci).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.